

[Lange.]

ning, man hidtil har haft, vil knytte Bestemmelser om Indefrysning af Gæld i 3 Aar, betyder det efter min Mening en stor Forværring for Kreditorernes Vedkommende. Jeg hørte ganske vist det ærede 1ste tingvalgte Medlem (Jefsen Christensen) hævde, at denne Del af Lovforslaget paa ingen Maade var i Debitorernes Interesse, heller ikke i Samfundets Interesse, men alene i Kreditorernes Interesse. Ja, den Opfattelse tror jeg nu ikke, Kreditorerne har. Men jeg forstaaer heller ikke dette. Er det Meningen med Lovforslaget, at det er Landbrugets Kreditorer, man vil hjælpe? Jeg troede ogsaa, man fra Partiet Venstres Side havde det Formaal med Forslaget at komme Landbruget til Hjælp, men det kan dog ikke forenes med den Udtalelse, at Moratoriebestemmelserne vil være til Skade for Debitorerne og kun vil blive til Gavn for Kreditorerne.

Disse Bestemmelser om Indefrysning i 3 Aar taler man let om: Kreditorerne maa være bedre tjent med at faa deres Gæld indefrosset i 3 Aar, de kan dog vente i 3 Aar og se, om ikke Forholdene har bedret sig, og saa er der en Mulighed for, at de kan faa deres Penge. Men hvis denne Lovgivning føres ud i Livet i større Udstrækning, vil mange Kreditorer overhovedet ikke være i Stand til at vente de 3 Aar, fordi deres egen økonomiske Styrke ikke tillader dem det, og de vil heller ikke kunne undvære Renten af den Gæld, som deres Debitorer skylder dem, i 3 Aar. Derfor mener jeg, at det er meget vanskeligt at overse, hvilke Konsekvenser dette Lovforslag vil faa for Provinsens handlende og Haandværkerne og for de Pengeinstitutter, som finansierer disse erhvervsdrivende.

Jeg ved ikke, om man vil henvise til, at man i et andet Lovforslag, som blev fremsat i Folketinget i Gaar, har Bestemmelser, der vil sætte disse Kreditorer i Stand til gennem den Krisefond, der skal oprettes, at skaffe sig Midler, hvis de kommer i Likviditetsvanskeligheder. Men jeg tror ikke, at denne Krisefond vil kunne komme saadanne erhvervsdrivende til Hjælp. For det første skal de bevise, at de er i Likviditetsvanskeligheder. Hvis en handlende skal bevise, at han er kommet i Likviditetsvanskeligheder, saa er der nu neppe mere for ham at gøre, saa tror jeg ikke, han vil være til at redde. Men dertil kommer, at Bestemmelserne i Lovforslaget om en Krisefond siger, at disse erhvervsdrivende, der er kommet i Likviditetsvanskeligheder, skal stille betryggende Sik-

kerhed. Jeg ved nu ikke, hvorledes en Købmand eller en Haandværker, der, ved at deres Debitorer forlanger deres Gæld indefrosset, er kommet i Likviditetsvanskeligheder, skulde være i Stand til at stille betryggende Sikkerhed for et Laan af Krisefonden. Nej, der er ogsaa paa dette Omraade en stor Ulighed for Loven, naar det gælder Landbruget, og naar det gælder handlende og Haandværkere.

Jeg tror, man gør Landbruget en daarlig Tjeneste ved at gennemføre en Lovgivning, der for denne store Samfundsklasses Vedkommende indfører helt andre Kreditforhold og Kreditbetingelser, end der gælder for den øvrige Del af Befolkningen. Jeg tror, Landbruget i det lange Løb vil komme til at lide mest derunder. Og naar man bebrejder Købmændene, at de har givet for stor Kredit til Landmændene — og det kan man maaske nok bebrejde dem, bagefter er det altid let at se, at der er ydet for stor Kredit —, saa er dette dog gjort for at støtte Landbruget, og det har gennem mange Aar været i høj Grad gavnligt for Landbruget. Mange Landmænd har netop været i Stand til at arbejde sig frem, fordi der har været erhvervsdrivende, som har haft Tillid til dem og ydet dem den Kredit, der var nødvendig, for at de kunde naa frem.

Jeg mener ogsaa, at Bestemmelserne om Kautionister, selv om de er blevet noget bedre, end de var i det oprindelige Forslag, er urimelige. Jeg synes ikke, det er rimeligt, hvis Debitor bliver i Stand til at betale sin Gæld efter de 3 Aars Forløb, at Kautionisterne da ikke skulde have Regres for de Rentebeløb, som de har betalt.

Jeg ved ikke, hvorfor man har forandret Bestemmelsen i det oprindelige Lovforslags § 3, hvorefter

„Gæld for Varer, der er leverede til Ejendommens Drift og Skyldnerens ordentlige Husførelse i Løbet af de 2 sidste Aar inden Moratoriebegæringens Indsendelse til Amsudvalget, og Gæld for Arbejdsydelser, der er præsterede i Løbet af samme Tidsrum,

skulde holdes udenfor. Hvorfor har man ændret denne Bestemmelse til, at det alene skal være Varer, der er leveret i de sidste 3 Maaneder? Jeg ved heller ikke, hvad der er Grunden til, at man har fjernet den oprindelige Bestemmelse om, at der udover Akkorddividenden kunde tillægges Kreditorerne indtil 35 pCt. af deres Tilgodehavende som en Prioritet i Ejendommen. Denne Bestemmelse vilde maaske ikke have haft stor Værdi, fordi der var knyttet saadanne Betingelser til den, at det var meget tvivl-